

Жанетъ. (Която, до като той чете писмото, е успяла да се промъкне задъ него, грабва писмото, пригръща вуйча си и се смѣе отъ все сърдце). Ядецъ! Излъгахъ те, вуйчо!

Вуйчо Пиеръ. Ахъ, триста дяволи! Какво направи? Господи! Господи! Скорѣ да си ми дала писмото. Дяволъ! Маймуна! Въ колетъ ще те изпратя на майка ти.

Жанетъ. Добъръ случай, вуйчо, да го дадешъ въ недѣля на Жанъ, той да го занесе на мама, та да не обременявашъ пощалиона съ неговото дръгливо конце.

Вуйчо Пиеръ. Писмото дай . . . Господи . . . Какво ще кажа на майка ти! И азъ ужъ ще я запазя! Какъвъ вуйчо съмъ азъ . . . Глупка такава . . . Азъ ще ти дамъ тебе единъ Жанъ! Кжде е бастуня ми? Бастуня ми!

Жанетъ. (Увиса на шията му и го обсипва съ целувки. Следъ това бързо избѣгва съ радостъ). Ахъ, мили вуйчо, пантовки ще ти уشيا . . . пантовки съ забравки!

Директора. (Ржкоплеска, въ екстазъ, и я пригръща.) Браво, браво! Ви сте славно дете. (И пакъ я пригръща).

Артистката. Полека господинъ директоре! Вий забравяте, че не сте вече вуйчо.

Директора. Вий пъкъ недейте игра тѣй че човѣкъ да се забрави! Ахъ вий! Ви сте била по-голъмо дяволче отъ околкото съмъ можалъ да си предполагамъ! . . . Вий досущъ ме омагъосахте! И наистина, защо не сте била къмъ мене винаги така весела? Ако въобще бѣхте се държали тѣй, вий на всички бихте правили поразително впечатление. Да ви кажа правото, вий съ ваши намръщенъ характеръ шокирате всички. На жената не ѝ прилича да бжде много сериозна.

Артистката. Това не е тѣй важно. Кажете, господинъ директоре, ще играя ли, — мога ли да играя палавата Жанетъ?

Директора. Да, разбира се! Вий сте тѣй палава, тѣй мила . . . И ще ми се да вѣрвамъ, че и